

[Socialministeren.]

rimeligere, at man saa søgte at naa til et Resultat paa de Omraader, hvor det i hvert Fald er let at fremskaffe Resultater, og ikke af den Grund lader være at vedtage en Konvention som denne.

Den ærede konservative Ordfører henviste til, at vi skulde staa paa lige Fod med de andre nordiske Lande, og jeg antager, at Socialministrene i de to andre nordiske Lande, hvis de fremsætter Forslaget, møder lige nøjagtig den samme Udtalelse. Forholdet er nemlig det, hvad jeg skal tillade mig at oplyse — jeg var helst fri for det, men af Hensyn til Sandheden og den bedst mulige Oplysning af Sagerne nødes jeg til at meddele det —, at det er ikke de andre nordiske Landes Rigsdage eller Regeringer, der i og for sig, mig bekendt, har modsat sig det. Nej, det er de norske, svenske og danske *Arbejdsgiverforeninger*, men det er noget helt andet. Hvis man vil se i Forhandlingerne i Landstinget den 15. November 1930, vil man se gennem den Diskussion, der fandt Sted mellem daværende Landstingsmand Tvede og undertegnede — nu kan jeg vel ikke faa Lov af den højtærede Formand til at oplæse Diskussionen i Landstinget, og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ikke ønsker den oplæst, for den er yderst illustrerende for det, jeg sagde... (*Christmas Møller*: Vi kan den!). Det tror jeg ikke, for saa vilde det ærede Medlems Parti ikke have taget det Standpunkt, der ligefrem illustrerer dets Afhængighed af Arbejdsgiverforeningen; jeg antager ikke, det er den danske Rigsdags Mening, at det er de nordiske Arbejdsgiverforeninger, der skal bestemme, hvad de valgte Repræsentanter maa vedtage. Forholdet var det, at Landstingsmand Tvede i Virkeligheden indrømmede, at det var Arbejdsgiverforeningerne, der diskuterede om, hvilke Konventioner man vilde vedtage og hvilke ikke, og derefter staa man fra det konservative Folkepartis Side op i Rigsdagen og henviser til, at de andre nordiske Lande intet har gjort. Akkurat det samme vil der ske de andre Steder, og paa den Maade vil man aldrig kunne vedtage nogen Ratifikation, hvis det ikke passer de vedkommende Arbejdsgiverforeningers Bestyrelser at gaa med. Det er egentlig ganske pudsigt at se — jeg husker ikke, om det er denne eller den anden Konvention, hvortil der som Bilag til en Beretning, der blev afgivet i Landstinget i Forfjor ... nej, det er den anden Konvention —, at der vises en ganske

mærkelig Interesse for disse Arbejdskonventioner hos de Sammenslutninger, der plejer at optræde, naar det gælder om at forhindre demokratiske Fremskridt eller internationalt Samarbejde. Jeg kan ikke forstaa, hvilken virkelig Interesse Dansk Dampskibsrederiforening har i Skoleforholdene i Ribe Amt, men jeg er aldeles sikker paa, at den vilde optræde i det Øjeblik, jeg fremsatte Forslag om en Konvention vedrørende Skoleforholdene i Ribe Amt. Der hersker et Samarbejde, som efter min Opfattelse tilsyneladende ganske tilsidesætter Rigsdagen, og som man desværre fra Oppositionens Side paa Rigsdagen tager et Hensyn til, som jeg ikke finder sagligt begrundet. Jeg kan paavise, at det ikke er sagligt begrundet. Forholdet er det, at da jeg i 1929 gjorde det op, var Danmark Nr. 20, eventuelt ved Lodtrækning med Norge Nr. 21, af 23 Stater. Vi havde altsaa omtrent Fuksepladsen med Hensyn til at vedtage internationale Konventioner. I Øjeblikket er vi Nr. 22 — stadig ved Lodtrækning med Norge som Nr. 23 — af 26, idet Forholdet er følgende: Luxembourg har ratificeret 28 Konventioner, Bulgarien 26, Irland 22, Belgien 21, Jugoslavien 20, England 19, Estland 19, Frankrig 18, Letland 17, Polen 17, Italien 17, Kuba, for at gaa udenfor Europa, 16, men det er jo ogsaa en mere moderne Stat, Tyskland 17, Rumænien 17, Ungarn 15, Sverige — som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti saa gerne vil paa Højde med — 14, Chile 13, Grækenland 13, Østrig 13, Holland 13, Finland 13, Indien 13, Japan 12, Czekoslovakiet 12, og saa kommer Norge og Danmark med 9. Det vidner om overordentlig Interesse for internationalt Samarbejde fra dansk Side! Man maa da spørge: Er det da Meningen principielt at sabotere dette Samarbejde? Jeg kan her henvise til en Udtalelse af Venstres ærede Ordfører for Finansloven, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal — det findes paa Sp. 947, den 24. Oktober 1929 —, hvor det ærede Medlem fuldkommen fejlagtigt og uden at kende noget til Forholdene sagde:

„Jeg tror aldeles ikke“

— det er med Hensyn til de internationale Konventioner —

„at vi i saa Henseende staa tilbage for andre Lande.“

— nej, vi staa, som jeg lige har oplyst, ikke tilbage, vi er næst nederst. —

„Jeg tør ikke paastaa, at vi er det Land, der har vedtaget de fleste Konventioner“